

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 20C/120/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6416205461
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2018:6416205461.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: G. N., J.. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. X/X, Ž. J. Hronom, v konaní o zaplatenie 834,- Eur s príslušenstvom, taktó

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 17.06.2016 žiadal žalobca uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 834,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 26.11.2010 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania.

2. Žalobu zdôvodnil tým, že na základe zmluvy o úvere zo dňa 02.06.2010 ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 500,- Eur, ktorý sa tento zaviazal vrátiť s príslušným poplatkom vo výške 334,- Eur za podmienok dohodnutých v úverovej zmluve v šiestich mesačných splátkach po 139,- Eur počnúc dňom 12.07.2010. Žalovaný tento úver nesplácal ani po viacpočetných upozorneniach. Pretože žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle dohodnutých podmienok, stratil výhodu splátok a dňa 26.11.2010 sa dlh stal splatným. Žalobca tiež podal trestné oznámenie majúce za to, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy vedel, že nebude úver splácať, tým uviedol žalobcu do omylu a spôsobil mu škodu. V nadväznosti na to tunajší súd trestným rozkazom sp. zn. 2T/65/2011 zo dňa 11.05.2011 uznal žalovaného vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu a žalobcu ako poškodeného so svojim nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

3. Žalovaný prevzal žalobu s príslušnými poučeniami dňa 30.03.2017. K veci sa písomne nevyjadril, na pojednávaní dňa 15.06.2017 vzniesol námietku premlčania.

4. Tunajší súd potom vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 15.06.2017 č.k. 20C/120/2016-53 tak, že žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Súd vychádzal z toho, že pokiaľ išlo v prípade stranami uzavretej úverovej zmluvy o obchodnoprávny vzťah (čo vyplývalo z obsahu zmluvy aj z výpovede žalovaného) a žalovaný vzniesol námietku premlčania, žalobcom uplatnený nárok na splatenie úverového dlhu je v zmysle § 397 v spojení s § 387 ods. 1 a 2, § 388 a § 392 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka premlčaný, nakoľko pokiaľ prvá splátka bola splatnou dňa 12.07.2010 a posledná úverová splátka bola splatnou najneskôr dňa 31.12.2010, tak od nasledujúceho dňa 01.01.2011 mohol žalobca svoje právo uplatniť na súde a od tohto dňa potom začala plynúť premlčacia doba v trvaní 4 rokov. Táto síce spočívala podľa § 112 Občianskeho zákonníka počas trestného konania sp. zn. 2T/65/2011 (v ktorom svoj nárok žalobca uplatnil), avšak trestné konanie potom skončilo dňom 16.06.2011, kedy

nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť trestný rozkaz, ktorým bol žalovaný právoplatne odsúdený (a žalobca bol odkázaný so svojim nárokom na civilné konanie). Potom pokiaľ by súd aj počítal premlčaciu štvorročnú dobu odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti trestného rozkazu, t.j. odo dňa 17.06.2011, premlčacia doba uplynula dňom 18.06.2015, teda ešte pred podaním žaloby žalobcom na tunajší súd dňa 17.06.2016. Z dôvodu premlčania hlavného záväzku nebolo možné priznať žalobcovi ani právo na zaplatenie úrokov z omeškania.

5. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 20.03.2018 č.k. 15Co/36/2018-75 rozsudok zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie uvádzajúc v podstatnom nasledovné:

„7. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie vec posudzoval ako nárok z titulu plnenia zo zmluvy o úvere, nie ako nárok na náhradu škody. I napriek tomu, že zo žaloby vyplýva, že žalobca svoj nárok vymedzil skutkovo aj právne ako nárok na náhradu škody spôsobenej prečinom úverového podvodu § 222 ods. 1 Trestného zákona spáchaným žalovaným. Žalobca v žalobe poukazoval na dôkaz, ktorý aj pripojil, Trestný rozkaz Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/65/2011 zo dňa 11.05.2011, právoplatný a vykonateľný dňa 16.06.2011. Trestný rozkazom bol žalovaný uznaný vinným z uvedeného prečinu v súvislosti s úverovou zmluvou, ktorú uzavrel so žalobcom. Žalobca v žalobe poukazoval aj na to, že podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol ako poškodený odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Žalobca aj v odvolaní zdôraznil, že sa domáha zaplatenia žalovanej sumy s príslušenstvom titulom náhrady škody v spojení s odsudzujúcim rozsudkom žalovaného.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie pochybil, keď v danom prípade aplikoval ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a zamietol žalobu z dôvodu vznesenia námietky premlčania žalovaným. Keďže v danom prípade je zrejmé, že predmetom konania je nárok na náhradu škody, a nie nárok zo samotnej zmluvy o úvere, súd prvej inštancie pre posúdenie námietky premlčania uplatnenej žalovaným mal aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní a posúdiť, či si žalobca uplatnil premlčané právo, a ak nie, rozhodnúť o uplatnenom nároku na náhradu škody. Okresný súd v konaní aplikoval právnu normu, ktorá sa na daný prípad nevzťahuje - vec nesprávne právne posúdil, ako namietal žalobca v odvolaní, a jeho námietku odvolací súd považoval za dôvodnú.“

6. Krajský súd síce vytkol tunajšiemu súdu nesprávne právne posúdenie veci, no neuložil ani doplniť a ani zopakovať dokazovanie. Tunajší súd po vrátení veci nariadil pojednávanie na deň 21.06.2018, ktorého sa však žalobca nezúčastnil, svoju neúčast' ospravedlnil žiadajúc konať v jeho neprítomnosti. Takisto sa pojednávania nezúčastnil ani žalovaný, ktorý si predvolanie na adrese trvalého pobytu neprevzal, zásielka sa vrátila súdu dňa 14.06.2018, čím došlo k riadnemu doručeniu predvolania v súlade s ust. § 111 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

7. Tunajší súd bol potom podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (keďže k žiadnej zmene skutkového stavu po rozhodnutí odvolacieho súdu nedošlo), že predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody, vo vzťahu ku ktorému treba ohľadne námietky premlčania vznesenej žalovaným aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu následne dospel k rovnakému výsledku ako v prvom rozsudku, a to, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný a teda treba žalobu zamietnuť.

8. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110) s tým, že na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka a ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Ust. § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka potom určuje, že sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Právo na náhradu škody nepochybne majetkovým právom je a teda premlčaniu podlieha, čo potvrdzuje aj samotná existencia osobitnej úpravy premlčania práva na náhradu škody obsiahnutá v ust. § 106 Občianskeho zákonníka.

9. Z ust. § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, čo neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

10. V prípade premlčania práva na náhradu škody je teda potrebné rozlišovať subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Kým dvojročná subjektívna premlčacia doba plynie od okamihu, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto je za ňu zodpovedný, pri objektívnej premlčacej dobe plynie trojročná (v prípade úmyselne spôsobenej škody desaťročná) premlčacia doba práva na náhradu škody odo dňa škodovej udalosti. Súčasne treba zdôrazniť, že vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, aj keď poškodenému (prípadne) ešte plynie druhá premlčacia doba.

11. V súdnej veci nepochybne vyplynulo už z prv vykonaného dokazovania (a nebolo to ani sporné), že žalobca svoj nárok na úhradu dlhu žalovaného vo výške 834,- Eur z úverovej zmluvy uzavretej dňa 02.06.2010 uplatnil voči žalovanému v trestnom konaní ako nárok na náhradu škody. Bolo preukázané, že žalovaný bol trestným rozkazom tunajšieho súdu zo dňa 11.05.2011 sp. zn. 2T/65/2011 uznaným za vinného z prečinu úverového podvodu s tým, že žalobca ako poškodený bol odkázaný so svojim nárokom na občianske (civilné) súdne konanie. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.06.2011, pričom najneskoršie týmto dňom teda žalobca nadobudol definitívnu a jednoznačnú vedomosť o tom, že mu konaním žalovaného vznikla v súvislosti s úverovou zmluvou zo dňa 02.06.2010 škoda vo výške 834,- Eur (o výške škody pritom vedel už vtedy, keď podával trestné oznámenie) a že za túto zodpovedá žalovaný. V tejto súvislosti možno poukázať aj na použiteľné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.05.2010 sp. zn. 1Cdo/82/2009 (publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. 16/2014) hovoriace, že poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti.

12. Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že nepochybne začala dvojročná subjektívna premlčacia doba práva žalobcu na náhradu škody plynúť najneskôr právoplatnosťou a vykonateľnosťou trestného rozkazu (kedy žalobca nespochybniteľne poznal výšku škody a to, že mu ju spôsobil žalovaný) a teda odo dňa 17.06.2011 začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba. Táto uplynula uplynutím dňa 17.06.2013, teda dávno pred podaním tejto žaloby na súd dňa 17.06.2016. Nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania a právo žalobcu na náhradu škody sa premlčalo dňa 18.06.2013, súd nemohol žalované právo priznať podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zbytočným by potom bolo zaoberať sa plynutím objektívnej premlčacej doby, lebo ako už bolo uvedené, právo na náhradu škody sa premlčí nezávisle od toho, či po uplynutí jednej z lehôt (subjektívnej alebo objektívnej) prípade plynie ešte druhá.

13. Súd preto žalobu zamietol kvôli premlčaniu žalovaného práva na náhradu škody vrátane žalovaného nároku na úrok z omeškania, keďže tento je príslušenstvom podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a vzťahuje sa naň osud hlavnej pohľadávky. Inými slovami, z dôvodu premlčania hlavného záväzku nebolo možné priznať ani právo na zaplatenie úrokov z omeškania vzhľadom na akcesorickú povahu tohto úrokového vzťahu.

14. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vyslovil, že plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko náhradu trov nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.